

טַעמָא הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמִים אָרְץ ומה הטעם שהשליך ז"א את המלכות ובאיזה אופן זה היה כי אין לפרש שבקום ועשה השליך אותה. **מִשּׁוּם דְּכָתִיב** בגלל שכתוב (ישעיה נ) **אַל־בִּישׁ** (דף רצ"ד ע"א) **שְׁמִים קַדְרוֹת** שפירושו, **וְעֵינֵינוּ בְּקַדְרוֹתָא, בְּגִוּוֹנָא אוֹפְקָא אֲתַחֲפוּ** שעניי ז"א נתבסו בגוון שחור שמראה על תוקף הדינים ועי"ז אינו מסתכל בה, ומתרחקת המלכות מלהיותה מחוברת אליו, ומתמעטת בסוד נקודה קטנה ויורדת בבריאה ונמצא חסרון.

מִרְשִׁית הַשָּׁנָה עתה חוזר לפרש עוד מש"כ "מרשית השנה" הנה הטעם שחסר א' כדי ללמד לי, **מֵאֵן אֲתָר מְסַתְּכָלִין** בירושלם אלִין עֵינֵי יְהוָה מאיזו מדרגה ואילך מסתכלות ומאירות עיני ה' שהוא ז"א בירושלים שהיא הנוק', **חֲזֹר וּפִירֵשׁ** הפסוק עצמו שנמשכת ההסתכלות, **מִרְשִׁית הַשָּׁנָה** פירוש, **דִּהוּא דִּינָא בְּלֹא אֶלְפָּ** ועדין היא הנוק' שאינה מקבלת אור א"א כי אינה במדרגה עליונה כקומת ז"א בחי' שביעית והיא בחינת דין לכן כתוב רשי"ת בלי א' שהיא בחי' דין, **וְדִינָא**

אור הרשב"י

זו וזו עד שהשליכה הז"א מעל פניו ארצה, דכתיב השליך משמים ארץ וכו'. וחזר לתת טעם על ז"א עצמו מאי טעמא השליך לנוקבא משמים, וקאמר משום דאתקדרו עינא דז"א ואתחפּוּ בגוון אפְקָא שהם בחינת תוקף הדינים, ולפי שהנוקבא היא מקבלת מהשגחת עינא דז"א כמש"ל: "תמיד עיני ה' אלקיך בָּהּ לִטֵּב ולביש", משום הכי הוה מאי דהוה (וין הרקח דף ק"ה אות ל"ד).

מעשה התחתונים ותפילותיהם הם גורמין תוספת תיקון בנוקבא עתה בגלות האחרון הוה וכו', יעוש"ב. וז"ש וְלֵעִילָא כְּתִיב, ר"ל ויותר גדולה מזו כתיב, השליך וכו', דלא מבעיא דכתיב מרשית חסר אל"ף - שע"י חטא אדה"ר הפסידה הנוקבא שלא היתה מקבלת אור א"א מא"א עצמו, ואפילו אחר שנננו באימא כמ"ש באות הקודם - אלא שבעוה"ר גם זה לא נשאר בדינו, כי אבדנו

הלימוד היומי

אַתְּאַחַר מִסְטָרְהָא והדין נאחו בצדדיה כי יש בה עדין אחיזת החיצונים,
אַף עַל גַּב דְּלֹא הוּא דִּינָא מִמֶּשׁ ואע"פ שאין בה בחי' דין ממש
 שהרי היא בבחינת גדלות ויש בה רק אחיזה מועטת של החיצונים. **וְעַד אַחֲרִית**
שָׁנָה, אַחֲרִית שָׁנָה וְדָאי דִּינָא אֲשֶׁתִּכַּח ומש"כ ועד אחריית
 שנה, פירוש שהיא מקבלת תמיד אור מעיני ז"א עד שתֵּרד לסוף המדרגות ותחזור
 להיות נקודה קטנה שאז הדין נמצא בעולם ויש אחיזת החיצונים והדינים מתגברים.
דְּהָא כְּתִיב שהרי כתוב (ישעיה א) **צֶדֶק יָלִין בָּהּ** וצדק הוא דין,
דְּהִיא אַחֲרִית הַשָּׁנָה שזה נאמר על המדרגה האחרונה הרי שבכל אלו
 המדרגות עיני ז"א מאירות בנוק'.

תָּא חַיִּי, א' בְּלִחְזוּרֵי אֶקְרִי רֵאשׁוֹן עתה חוזר לפרש למי רומז
 א' דראשית, ומה פירוש "רשית" בלי אל"ף ואומר בא וראה כאשר אות האל"ף
 שהוא רומז לא"א מאיר לבדו בכל פרצופי אצילות מבלי שיתלבש אורו באו"א ויאיר
 על ידם אז נקרא "ראשון" ולא "ראשית", **דְּכֵר** ונותן טעם למה נקרא "ראשון"
 ואומר "דכר" שהוא זכר כי לא יש בא"א בחי' נוק' כמו או"א וזו"ן. **בְּאַלְ"ף**
סְתִים וְגִנְיִז מַה דְּלֹא אֲתִידַע באל"ף זו שהיא א"א סתום וגנוז ומלוכש
 פרצוף עתיק הנקרא "דלא אתיידע". **בְּדִ אֲתַחְבֵּר הָאִי אֶלְ"ף בְּאַתֵּר**
אַחֲרָא, אֶקְרִי רֵאשִׁית כאשר נתחברה א' זו שהיא א"א במקום אחר, דהיינו
 כאשר חטא אדם הראשון גרם שנתחבר ונתלבש א"א באו"א ונגנו אורו בתוכם כמבואר
 לעיל ואז כביכול תשש כוחו ע"י הפגם, ולכן א"א עתה נקרא ראשית בלשון נקבה ולא
 ראשון. **וְאִי תִימָא דְּאַתַּחְבֵּרָא** ואם תאמר שא"א נתחבר בסוד יחוד עם

הלימוד היומי

או"א שכן מורה לשון יחוד. **לָא** ואומר אינו כן ולא תאמר נתחבר. **אַלְא**
אַתְגַּלְיָא בֵּיהּ אלא נתגלה בו, דהיינו שנתלבש א"א באו"א, **וְנִהְיִר לֵיהּ**
 ומאיר לאו"א דוקא ולא לאחר וזה רמוז בתיבת ליה שפירושו לי"ה שהם או"א, **וְכִרְיִן**
אַקְרִי רַאשִׁית ולכן נקרא א"א ראשית ולא ראשון. **וְאַפִּילוּ בְּהַאי**
רַאשִׁית ואפילו כשארין מלובש באו"א שאז נקרא ראשית, **לָא אֲשַׁנַּח**
בִּירוּשָׁלַם אינו משגיח ומאיר א"א דרך או"א בירושלים שהיא המלכות, דהיינו שלא
 מבעיא כשחטא אדה"ר גרם שלא תקבל הנוק' מא"א עצמו בזמן שנקרא ראשון אלא
 החטא גרם ג"כ שגם לאחר שנתלבש א"א באו"א ונקרא ראשית מלא באל"ף לא זכינו
 בשום פעם שתקבל הנוק' ישירות מאו"א, **דְּאַלְמַלָּא הוּת בְּהַאי,**
אַתְקִימַת תְּדִירָא שאם היה רק שהמלכות שנקראת ירושלים תקבל שפע
 מא"א דרך או"א ולא דרך ז"א, אז היתה הנוק' מתקיימת ועומדת תמיד במדרגה גבוהה
 והיו הקליפות מתבטלות ולא היה יותר גלות. **אַבְל מִרְשִׁית כְּתִיב** אבל
 כתוב מרשית חסר א' לרמוז שחסר ממנה אור א"א הגנוז באו"א שהרי לא קבלה אלא
 דרך ז"א. **וְלַעֲלָמָא דְּאֵתִי כְּתִיב** ולעתיד לבא דהיינו לעולם הבא, כתוב
 (ישעיה מא) **רַאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הֵנָּם וְגו'** דהיינו לא מבעיא שלעתיד לבא
 המלכות תקבל מאור א"א הגנוז באו"א שנקרא ראשית מלא באל"ף, אלא תזכה יותר מזה
 לקבל מאור א"א עצמו שנקרא ראשון כי אז יתוקן חטא אדם הראשון ויחזור א"א עצמו
 להאיר בנוק'.

חוטמא דז"א

חוטמא דזעיר אנפין, תקונא דפרצופא חוטם הז"א הוא קישוט ויופי של הפנים. **כל פרצופא ביה אשתמודע** כל פרצוף

הפנים ניכר על ידי החוטם כדאמרינן (יבמות קב.) אין מעידין על פרצוף הפנים אלא עם החוטם, ר"ל ע"י גבורות החוטם ניכר שגם פרצוף הפנים הוא דינים וגבורות ולקמן יפרש שהמיתוקים ע"י חוטם א"א. **חוטמא דא, לא כחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין** חוטם זה דז"א אינו כחוטם של עתיקא קדישא דהיינו א"א שהוא סתום מכל סתומים. **דחוטמא דעתיקא, חיים דחיים לכלא** שהרי מהחוטם דעתיקא שהוא א"א נמשכים ממנו חיים טובים

לכולם, כי מנקב שמאל יוצא הבל וחיים מבחינת ב"ן שבו שהוא חיים. ומנקב ימין נמשך הבל וחיים מבחינת מ"ה שבו שהוא חיים דחיים. **דהא מתירין נוקבין, נפקין רוחין דחיים, לכלא** שהרי משני הנקבים דחוטם דא"א יוצאים רוחות של חיים לכל העולמות דהיינו גם מנקב השמאלי יוצא רוח חיים לכולם. **בהאי זעיר אנפין בתיב** (שמואל ב כב) **עלה עשן באפו וגו'**

אבל בזה החוטם של ז"א כתוב עלה עשן באפו, וכמו שנתבאר באד"ר (ק"ל ע"ב) כי הגבורות שבדעת תחילת התגלותם הוא כחוטם ז"א הרי שהגבורות הקשות נמצאות באפו ונאחזים בהם המלאכים הפועלים דין בעולם הרחמן יצילנו מכולם והרי ההבדל בין חוטם א"א לחוטם ז"א.

בהאי תננא כל גווי (תרי גווי) אחידן ביה בזה העשן היוצא מחוטם ז"א המראה על גבורות ודינים אחוזים גם שאר הגוונים, כי העשן הוא

הלימוד היומיומי